

Rüyaymış Deseler

– Alaca · 19 Ekim 2024

Zelzele sonrası, Kırıkhan'ımda,
Ne gidiş, ne geliş, ne yolcum kalmış.
Varıp da gördüm ki, yıkık hanemde,
Ne giriş, ne kiriş, ne bacam kalmış.

Gamlandım, gözlerim yaş ile doldu,
Acaba hayatta kimlerim kaldı?
Dediler tümünü Yaratın aldı,
Ne yoldaş, ne kardeş, ne bacım kalmış.

Seyyar satıcılar, bir şey satmıyor,
Toz-duman bağ-bahçe, güller bitmiyor,
Dallarda şen-şakrak, kuşlar ötmüyor;
Ne baykuş, ne çavuş, ne serçem kalmış.

Uzaktan kokusu, duyuluyordu,
İçine çökelek, koyuluyordu,
Komşuyla birlikte, doyuluyordu;
Ne ateş, ne lavaş, ne sacım kalmış.

Üçü de güzeldi, tanışamadım,
Utangaç bir gençtim, yanaşamadım,
Yıllar gelip geçti, konuşamadım;
Ne Emoş, ne Maviş, ne Ecem kalmış.

Bir şans daha verdi, var eden yoktan,
Çıkamadım hâlâ, o kâbus, şoktan,
İlham perilerim, terk etti çoktan;
Ne yazış, ne diziş, ne hecem kalmış.

Gözlerime bir an uyku girmiyor,
Ruhumda yangın var, aman vermiyor,
Dışıma bakanlar, bir şey görmüyor;
Ne dikiş, ne mor-şiş, ne sancım kalmış.

Ayağa bir kalksa, şehrim harbiden,
Deseler rüyaymış, devam yeniden,
Bakmışım silinmiş, kahrım aniden;
Ne ölüş, ne o düş, ne acım kalmış.

19.10.2024

Muhittin Alaca